Переклад Пафнутія Голопупенка (Владислава Слободяна)

Вогнемет ревонув і виплюнув капсулу. Простеживши поглядом димний слід, що зникав за лісом, Стрілець підхопив зброю і відбіг убік. Він знав, що підлий ворог не стане довго чекати. І точно. На те місце, де він щойно стояв, із вереском хлюпнувся вогняний струмінь. Удар у відповідь, як завжди, був з тієї ж самої зброї і дуже точній. Якщо б Стрілець біг трохи повільніше, вже коцюрбився б в агонії, намагаючись струсити з себе запалювальну суміш. Як це трапилося позавчора з Артистом… Стрілець поквапливо відігнав від себе жахливі спогади.

Він вже добіг до передньої траншеї. Полковник схвально глянув на нього:

— Молодець, Стрілець. Добре ти їм вдарив! Підлий ворог буде переможений!

До вечора Стрілець виконав ще два удари. І ще двічі підлий ворог бив по тому ж самому місцю, де він щойно стояв. Ввечері полковник наказав почати загальній обстріл. Стрілець вважав цю ідею дурною, але заперечувати не зважився, відклав улюблений вогнемет і почав налагоджувати випромінювач.

Ліс стогнав. Потоки вогню проштрикували його наскрізь. Удар — і відразу ж відповідь. Піджарені і паралізовані птахи купами валилися на обпалену землю. Лазерні промені, мов шпаги, перехрещувались над лісом.

Через півгодини бій припинився. Усі зібралися біля штабного бліндажа. Втрат не було, лише Сержанта легко поранили лазернім променем у плече. Однак він тримався

міцно, навіть не випустив з рук свій незмінний імпульсний бластер. І тут вони побачили чоловіка. Той повільно вийшов з лісу, несучи на руках щось або когось.

— Підлий ворог, — прошепотів Полковник, розстьобуючи кобуру.

— Може, перебіжчик? — запитав Капрал, тримаючи незнайомця в прицілі паралізатора.

— Не схожий він на ворога. Такий самий, як ми, — упевнено сказав Стрілець і раптом подумав: а на кого він схожий, підлий ворог? Чомусь раніше він ніколи не думав про це.

Незнайомець повільно спустився у траншею, нібито не помічаючи націленої на нього зброї. Обережно поклав свою ношу: це був світловолосий хлопчик років тринадцяти. Спитав:

— Серед вас є лікар? Я не знаю, чим його зачепило.

Доктор відклав автомат і уважно оглянув хлопчика. Посміхнувся і сказав:

— Нічого страшного. Паралізуючий промінь. Години через дві прийде до тями.

— Підлий ворог! — вилаявся Полковник, дивлячись на нерухоме тіло хлопчика. Стрілець згадав, що у Полковника залишилася у Місті дружина і четверо дітей.

— Ворог тут ні до чого, — сказав чоловік. — Його зачепило з вашого боку.

Всі разом глянули на Капрала. Той розгублено крутив у руках конус паралізатора.

— Нічого. Адже все вже позаду. — Незнайомець обвів усіх спокійнім поглядом. — Мене звуть Мандрівник. Я прийшов здалека і, якщо ви не заперечуєте, завтра піду.

— Це ваш син? — запитав Доктор.

Мандрівник кивнув:

— Так.

Уже був ранок, але ніхто не спав. Спочатку слухали історії Мандрівника. А потім співали. Пошарпану гітару брав у руки то цей, то інший. Врешті Співак зривистим від хвилювання голосом заспівав улюблену пісню:

Спіть ви спокійно, кохані

Десь вдалині у ріки…

І всі підхопили:

Під чорним небом в тумані

На смерть стоять полки

Мандрівник уважно слухав. Йому, здається, також сподобалося. Потім встав:

— Дякую за все. Нам час іти. Збирайся, Тіме.

Усі попрощалися з ними за руку, а потім дивились, як вони ідуть у далечінь, в напрямку Міста, підступі до якого вже багато років прикривав загін.

Стрілець раптом підхопився і побіг за Мандрівником. Наздогнав і швидко запитав:

— Ви прийшли з-за лісу? Скажіть, який він, підлий ворог? Я тут вже три роки, але вони жодного разу не показались відкрито, боягузи!

Мандрівник мовчав і дивився на нього. Але хлопчик заговорив:

— Там річка.

— Знаємо! Але вороги — де вони є? — запитав Стрілець.

Хлопчик дивився на нього, і в його погляді було щось незрозуміле.

— Там старі склади, удовж всього берега. І вони накриті захисним полем. Я кинув в один склад камінчик, і його відкинуло назад, прямо мені в руку…